

Iskre

Glasilo vpraških
semeniščnikov

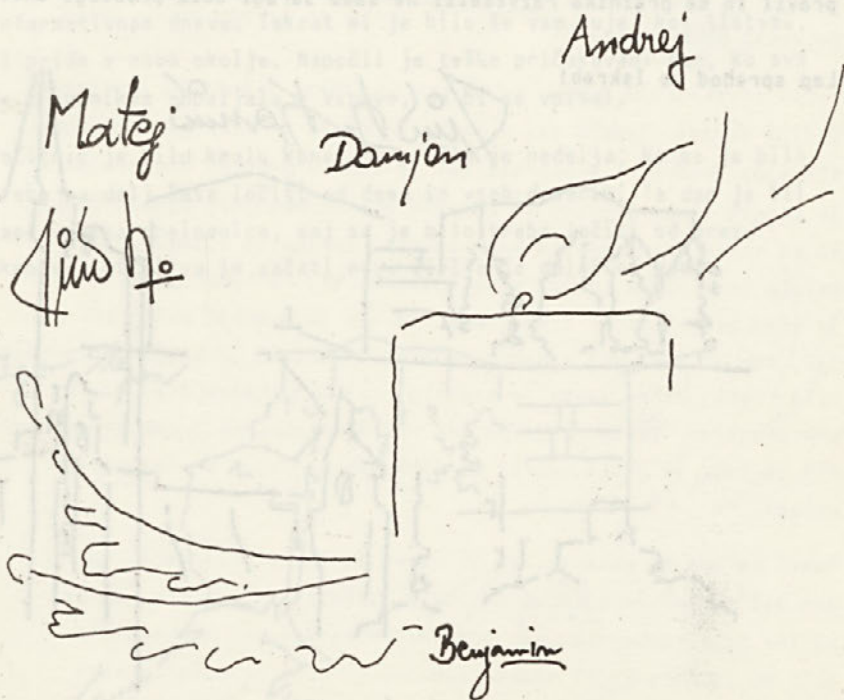
XXIII ~ 1

1990 ~ 91

"O Božiču prihaja Kristus kot majhen otrok, tako majhen, tako nebogljjen, tako zelo potreben vsega, kar more ljubezen dati. Ali smo pripravljeni, da ga sprejmemo: Če bi Marija in Jožef iskala prostor, da bi tam nastanila Jezusa, ali bi izbrala naš dom in vse, kar je v njem?"

Mati Terezija

V podobnem duhu, kot Mati Terezija vam želimo, da bi se sedaj v adventu na Božič dobro pripravili, da bi Jezus našel svoj dom v vaših srcih.

ISKRAM NA POT

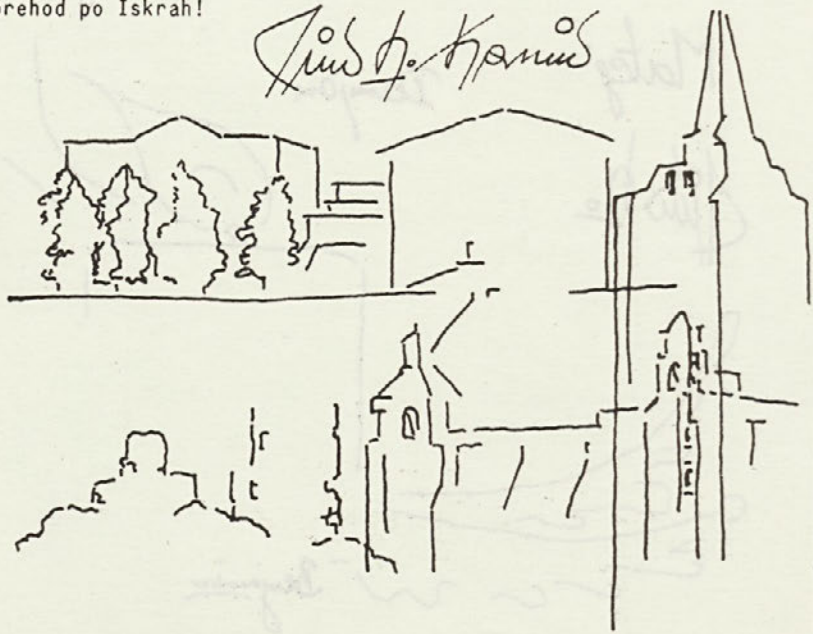
V teh burnih časih, ko vse stvari dobivajo novo podobo in ko so zatirani v petinštiridesetih letih celo v vladi, ostaja semenišče brez sprememb. Srednja verska šola je še vedno nepriznana, o štipendijah niti ne sanjamo, veliko bo že to, če nam ne bo treba opravljati državnih izpitov na koncu leta. Vlada obljublja privatno šolstvo, vendar je do sprejema zakona še dolgo.

Kljub temu, dragi prijatelj, pa držiš v rokah božično številko Isker, ki poskušajo v par besedah podati bralcu sliko semenišča, našega življenja in razmišljanj.

Smo v adventu. Želimo ti, da bi se na Njegovo rojstvo dobro pripravil in se praznika razveselil ne samo zaradi dela prostega dne.

Lep sprehod po Iskrah!

Štefan Kranjčič

PRIHOD V SEMENIŠČE

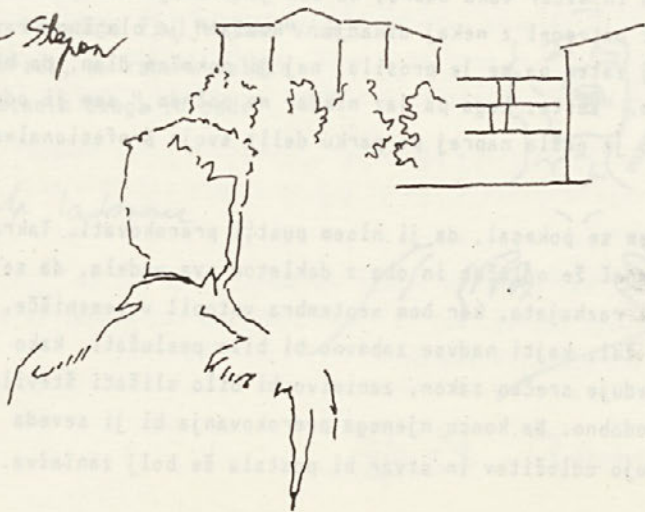
Ko sem bil star deset let, me je župnik vprašal, kateri poklic si bom izbral. Povedal sem mu, da bi rad postal duhovnik. To ga je zelo razveselilo, saj iz naše župnije že dolgo ni bilo nobenega duhovnika.

Potem nekaj let nisva o tem nič govorila. Proti koncu osmega razreda je pogovor spet nanesel na mojo prihodnost. Zopet je dobil isti odgovor. Zdaj je bil še bolj vesel, saj sem postal starejši in sem že bolj resno razmišljal o svojem poklicu.

Prvič sem šel v Vipavo na informativni dan. Vseh skupaj nas je bilo štiriindvajset. To bi bilo kar lepo število, a smo ostali samo štirje. Vpisali pa so se nekateri drugi, ki niso bili na informativnem dnevu. Takrat mi je bilo še vse tuje, kot tistemu, ki pride v novo okolje. Napočil je teško pričakovani dan, ko sva se z župnikom odpeljala v Vipavo, da bi se vpisal.

Počitnic je bilo kmalu konec in prišla je nedelja, ko se je bilo treba za dalj časa ločiti od doma in vseh domačih. Ta dan je bil zame velika prelomnica, saj se je bilo treba ločiti od brezskrbnega otroštva in začeti novo življenje daleč od doma.

Igor Stepan

Verjetno je že marsikdo doživel, da mu je kaka oseba hotela iz dlani, iz kart ali iz skodelice prerokovati prihodnost. Meni se je to že nekajkrat zgodilo.

Že nekaj časa se jasneje zavedam, da naše življenje vodi Bog in mi take osebe nimajo kaj povedati, zato jih skušam čimprej odsloviti. Lansko leto pa me je pri vojaki kolega naravnost prisilil v to in mi začel prerokovati iz kart. Ne spominjam se vsega, samo vem, da mi je napovedoval bogastvo. V kratkem naj bi se poročil. Dobil naj bi bogato ženo in že po tej poti naj bi prišel do velikega premoženja. Četudi takrat še nisem razmišljal o duhovništvu, sem se samo smejal in temu sploh nisem posvečal pozornosti.

Letos spomladi sem čakal avtobus z dekletom, s katerim sva prej hodila skupaj. Sedela sva v parku in kmalu se nama je približala starejša ženska. V srbohrvaščini je začela prositi denar, dobro je igrala svoje uboštvo in pri tem stalno omenjala Boga. "Usmilita se uboge žene, molila bom za vaju. Pomagajta ženski, ki je ostala brez vsega in Bog vama bo poplačal, da bosta dobila sina," je govorila in sicer tako dobro, da sem ji v svoji naivnosti verjel, ter ji ustregel z nekaj dinarji. "Hvala!" je olajšano zavzdihnila, takoj zatem pa me je prosila, naj ji pokažem dlan, da bi mi prerokovala. "Veste, tega pa jaz nikdar ne počnem," sem ji odgovoril in tako je odšla naprej po parku delit svoje profesionalne usluge.

Takoj pa sem se pokesal, da ji nisem pustil prerokovati. Takrat sem bil namreč že odločen in oba z dekletom sva vedela, da se najini poti razhajata, ker bom septembra vstopil v semenišče. Bilo mi je žal, kajti nadvse zabavno bi bilo poslušati, kako nama napoveduje srečen zakon, zanimivo bi bilo slišati število otrok in podobno. Na koncu njenega prerokovanja bi ji seveda razodel svojo odločitev in stvar bi postala še bolj zanimiva.

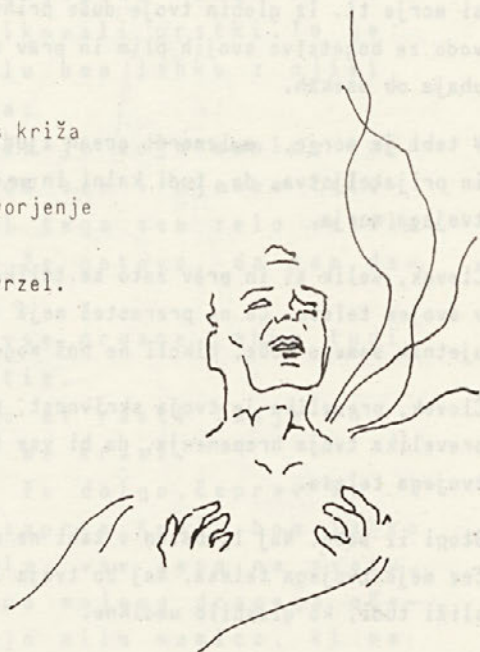
V življenju ne potrebujemo vedeževalcev. Potrebujemo pa resničnih krščanskih prerokov. Kristjani bi morali že s svojim življenjem dokazati, kako je naše upanje preveliko, da bi ob njem potrebovali še vedeževalce.

Rajko Mlanenčič

MOLITEV ZA REŠITEV

Stojim pred teboj, Gospod,
kakor nekdo, ki te ne pozna
in si misli:
Kaj boš ti
storil zame.
Kaj mi boš ti pomagal,
saj še sebe nisi rešil s križa
in boš mene!
A Ti ne gledaš na to govorjenje
in tudi takim pomagaš
premostiti življenjsko vrzel.
Vrzel, ob kateri veliko
mladih omaga in pade.

Milica V. L. Lj. Lj.

MORJE

Sonce je še zadnjič poslalo svoje žarke skozi krošnje redkih oljk na grebenu otoka. Morje pa, rdeče prežeto z barvo sončnega zahoda, je mirno pljusvalo na obrežje.

Prišla je noč in polagoma so se na nebu zasvetile zvezde. Lahen vetrič je motil globoko tišino morja, ki je s svojo enakomerno pesmijo sporočalo svojo skrivnost.

A dokler je v tvoji duši hrup, lahko še tako napenjaš ušesa: skrivnost bo ostala v temni globini.

Reci srcu, naj se ustavi. Ne reci mu, naj preneha biti, ampak ga očisti, da bo dovolj prazno za sprejetje skrivnosti, ki jo ponuja morje. Komu boš resnično prisluhnil, boš slišal klic, ki prihaja iz globine in se razliva po obrežju. In spoznal boš, da si morje ti. Iz globin tvoje duše prihajajo viharji, tu črpaš vodo za bogatstvo svojih plim in prav skozi pore tvojega srca ti uhaja ob osekah.

V tebi je morje, neizmerni ocean ljudi, obrazov, zalivi nasmehov in prijateljstva, da, tudi kalni in mrdljivi, ki umažejo modrino tvojega morja.

Človek, velik si in prav zato se tolikokrat počutiš utesnjenega v svojem telesu. Če ne prerasteš mejá svojega telesa, boš večni ujetnik samega sebe, nikoli ne boš mogel v polnosti ljubiti.

Človek, prevelika je tvoja skrivnost, preveliko tvoje bogatstvo, prevelika tvoja hrepenenja, da bi vse to ostalo zaprto v meje tvojega telesa.

Stopi iz sebe. Naj ljubezen v tebi ne umre, ampak naj se izlije čez meje tvojega telesa. Naj bo tvoja ljubezen kot pesem, ki se sliši tudi, ko glasbilo umolkne.

Tomaz Kette

DNEVNIK OTROKA

- 1.V. Iz ljubezni so mi moji starši danes darovali življenje.
- 15.V. Nastajajo mi prve žile- moje telo se naglo oblikuje.
- 19.V. Imam že usta.
- 21.V. Moje srce je začelo biti. Kdo lahko dvomi, da živim?
- 25.V. Sploh ne razumem, zakaj je postala moja mama živčna?
- 28.V. Rasti so mi začele rokice in nogice.
- 8.VI. Postavljam se že pokonci in se pretegujem. Na rokah so se mi izoblikovali prstki. To je lepo. Kmalu bom lahko z njimi prijemala.
- 15.VI. Šele danes je moja mamica izvedela, da sem v njenem telesu. Zaradi tega sem zelo vesela.
- 20.VI. Sedaj je že gotovo, da sem deklica.
- 24.VI. Imam že vse organe. Lahko tudi bolje čutim.
- 6.VII. Začeli so mi rasti lasje in obrvi. To me krasi.
- 8.VII. Oči imam že dolgo, čeprav so veke še zaprte. Kmalu bom lahko vse videla- vse lepo na svetu, najbolj pa mojega dragega očeta in mojo mило mamico, ki me še nosi pod srcem.

19.VII. Srce mi čudovito bije. Počutim
se zelo varna in neizmerno sreč-
na.

+++++

20.VII. DANES SO ME MOJI STARŠI DALI
UBITI...

C.SCHAETZING

(prevod iz hrvaščine)

Šušteršič

Tomaz Kefe

POČITNICE - ČAS ZA USTVARJANJE NOVIH VEZI

Vlak se je ustavil. Kakih dvajset se nas je usulo na peron železniške postaje v Zadru. Obloženi s težkimi nahrbtniki in potovalkami smo se zapodili proti trajektu, s katerim bomo nadaljevali svoje potovanje.

Ko sem tako hodil skozi mesto, sem se zamislil: Kakšna vožnja! Celo noč smo se vozili. V mnogih udobnih in manj udobnih položajih smo hoteli uloviti vsaj malo spanca. V začetku je bilo še kar v redu, ko pa smo se v Kninu presedli na vlak za Zadar, mi je v glavi rojila ena sama beseda: Balkan. Strpali so nas v napol živinske vagone in s strahom sem čakal samo še Indijance. Ti prvi vtisi pa so se spremenili, ko je na vlaku zadonela pesem. To je bila pesem razpoloženih mladih, ki gredo na Dugi otok, da se srečajo s starimi prijatelji, navežejo nove stike in dobijo nekaj novega življenjskega zagona.

Ko smo prisopihali k trajektu, smo z veseljem ugotovili, da nam ostaja še ravno dovalj časa, da si privoščimo pošten zajtrk. Čez približno dve uri smo bili že vsi v Luki na Dugem otoku. Ker sem bil tam prvič, me je zelo razveselil lep in prisrčen sprejem vseh, ki so v Luki že preživeli en teden. Odpravili smo se k malici, kjer sem že spoznal glavno nadlogo Dugega otoka. To so ose, ki so pridno skrbele, da je bil vseskozi z nami kdo, ki si je z ledom hladil osji spominček.

Prvi dan smo se šli še prave turiste, že naslednji dan pa smo si prizadevali v pogovorih po skupinah in v skupnih premišljevanjih rešiti nekaj problemov, ki danes tarejo mladino. Zame je bilo v začetku vse nekoliko novo, toda v skupnosti, ki brezpogojno sprejme vsakega, ki si to želi, sem se iz dneva v dan boljše počutil.

Kot bi mignil, je minil teden in prišlo je slovo, najprej od Luke, prekrasnega in mirnega kraja, od sonca, morja in pristnega veselja, nato pa še od vseh novih prijateljev. Ko smo se poslavljali na ljubljanski železniški postaji, smo bili nasmejanih obrazov, usta so bila polna dobrih želja, v srcu pa je marsikdo občutil grenko

žalost slovesa . Tolažila pa nas je misel, da se gotovo še srečamo.

Domjan Tšls

KAM?

Prvi žarki sonca
so obsijali razpelo
in zarisali na steno
senco Križanega.

Sam.

Klečim potrtn in obupan.

Kam, Gospod?

Za Tabo...?

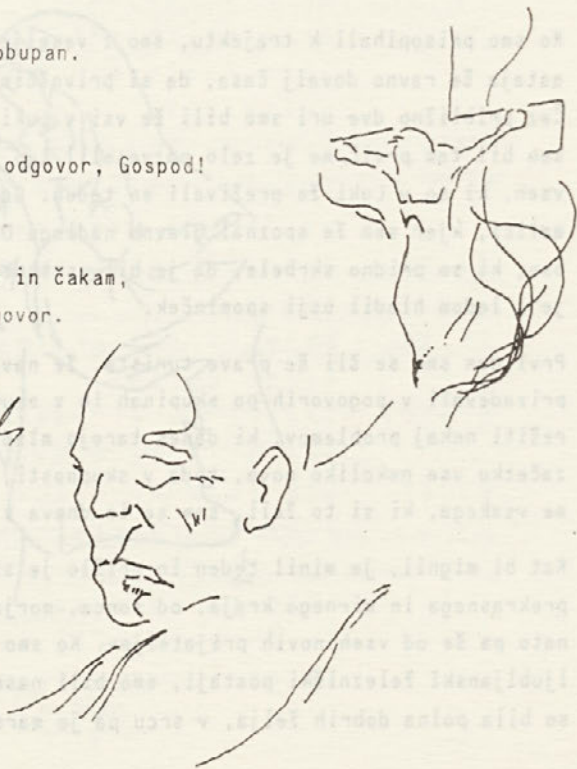
Daj mi znamenje, odgovor, Gospod!

Molk.

Gospod, zaupam Ti in čakam,

čakam na Tvoj odgovor.

Domjan Tšls

BILO JE LEPO

Zbudi me mraz. Matjaž še spi. Glavo nekako izvlečem iz spalne vreče in malo manjka, da ne padem s kupa hlodov naravnost v lužo. Obsedim na vreči in razmišljam, kje sem. Pogled mi zakriva gozd, le naravnost se nekaj svetlika. S težavo vstanem, si nataknem telovadne copate in se namerim proti svetlobi-soncu.

Počasi se zavedam. Na cesti mi je že vse jasno. Sem na neki stranski cesti v osrčju Švice in namenjen sem v severno Anglijo. Včeraj sva začela s štopanjem v Gorici, prepotovala nižino reke Pad, velik del dneva porabila za pogovore z Italijani, katere je takrat zanimalo le, kdo bo svetovni prvak ITALIA 90. Nad Milanom sva prišla v Švico in ... Razmišljanje mi prekine vozilo, ki me bolj preseneti kot bi me vesoljska ladja. Pomanem si oči, pomislim, da sem v državi z najvišjim standardom v Evropi, na cesti, ki je že napol kolovoz in skoraj brez vsakega prometa. A resnica je kruta. Yugo 55 z jugoslovansko registracijo pa se že izgublja v daljavi.

V nekaj urah zapustiva deželo pedantnih ljubiteljev zelenja in se spustiva v megleno nižavje Francije. Vsi občutki, da imava s štopanjem srečo, so polagoma splahneli in se že začeli mešati z rahlo jezo in razočaranjem nad temi dobrosrčnimi, vendar skrajno nezaupljivimi Francozi.

Po več urah dvigovanja palcev v dežju in megli se domisliva. Izpustiva Pariz, greva v Amsterdam. Štopava na nasprotni strani avtoceste. Čez tri ure in pol pa obupana odideva na železniško postajo.

Nizozemska. Dežela pod morjem, polna krav, sira, mlinov, lesenih cokel in marihuane. Prav zaradi slednje stvari, ki je v tej državi legalizirana, mnogi narkomani redno romajo v Amsterdam. V tem mestu, polnem razvrata, umazanije in koles, vseeno začutim, da ima dušo.

Črnci postopajo po ulicah in mimogrede ti šepnejo: "Coca. I have the best coca in the world. "

Zelo znani so lokali z imenom "Coffee-shop", kjer lahko kupiš mari-

huano v vseh možnih oblikah.

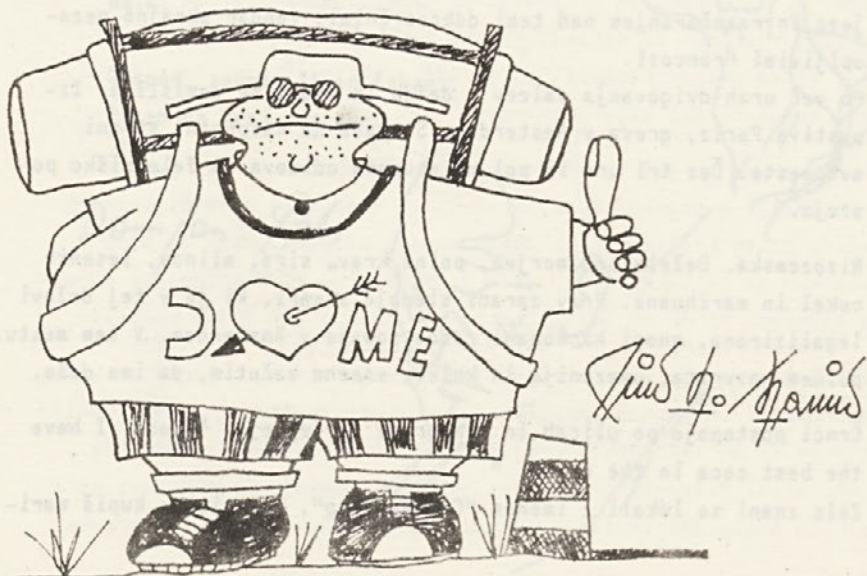
Nizozemsko sva zapustila pri 160 km/h. Prvič sem občutil kakšna je res odprta meja.

Čez Rokavski preliv sva resno nameravala preplavati, saj sva za vozovnico skoraj zastavila nahrbtnika. Vendar sva kljub uri "pogovora" z angleškim carinikom, ki je hotel vedeti, kje sva se s kolegom spoznala /za številko čevljev je verjetno pozabil vprašati/, končno začela uporabljati levi palec.

Kmalu sva se znašla na ničelnem poldnevniku. Pomahala sva angleški kraljici, se slikala s punkovci na Piccadilly Circus in Gorbáčovom v muzeju voščenih lutk in žvižgala govorniku v Hyde Parku. Na Trafalgar Square sva pomakala noge v vodometu, pila angleški čaj z mlekom, zahajala v "pub" na "half pint" in pripevala melodiji Big Bena. Tipične angleške posebnosti na vsakem koraku.

Leeds, nova maša našega rojaka in par dni zasluženega počitka.

Nazaj sva potovala skoraj brez prestanka, vendar ne brez avantur. Domov sem prišel z dvanajstimi dinarji v žepu. Ko sem se zrušil v posteljo sem na mamina številna vprašanja iztisnil le: BILO JE LEPO.

MIR IN LJUBEZEN

Mir in ljubezen, dve besedi, v katerih spoznavam in odkrivam Boga, ki preko svojega Sina deli meni in vsem drugim milosti in darove, s katerimi mu lahko z vsem srcem služim. Toda pri meni se velikokrat nepotrebno zatakne, ker morebiti nisem pripravljen za Božji klic ali pa ga v sebi nočem slišati.

Takrat pa se v meni pojavi nemir - nemir, ki mi mori vest in mi ne da miru, dokler se ne umirim v Očetu in se mu predam in mu zaupam svoje zemeljsko življenje. Ponovno v meni zaživi upanje, da mi bo dobitljivi in usmiljeni Oče pomagal in mi dal potrebnih milosti in moči za oznanjevanje Kristusovega evangelija ljudem, ki za Boga v tem pokvarjenem in "sovražnem" svetu še niso nikoli slišali. Sedanji svet je "zaprt" za delovanje Svetega Duha, zato je treba v ljudeh ponovno obuditi čut za bližnjega in njegove težave in šele nato bomo lahko oznanjali božjo besedo vsem, tudi tistim, ki se imajo za ateiste.

Ljudje v sedanjem svetu odkrivamo v bližnjem predvsem njegove slabe lastnosti in s tem posredno že gojimo med seboj sovraštvo in razne neprijetne razprtije. Le-te včasih vodijo celo do takega sovraštva, ki ne pozna meja in nepotrebno vodi v smrt. Če bi mi ljudje v takem trenutku znali v bližnjih odkrivati in gledati Boga, bi znali tudi bližnje prav ljubiti in se jim vsega darovati. V svetu pa tako ne bi bilo prostora za sovraštvo in nasilne in tragične smrti.

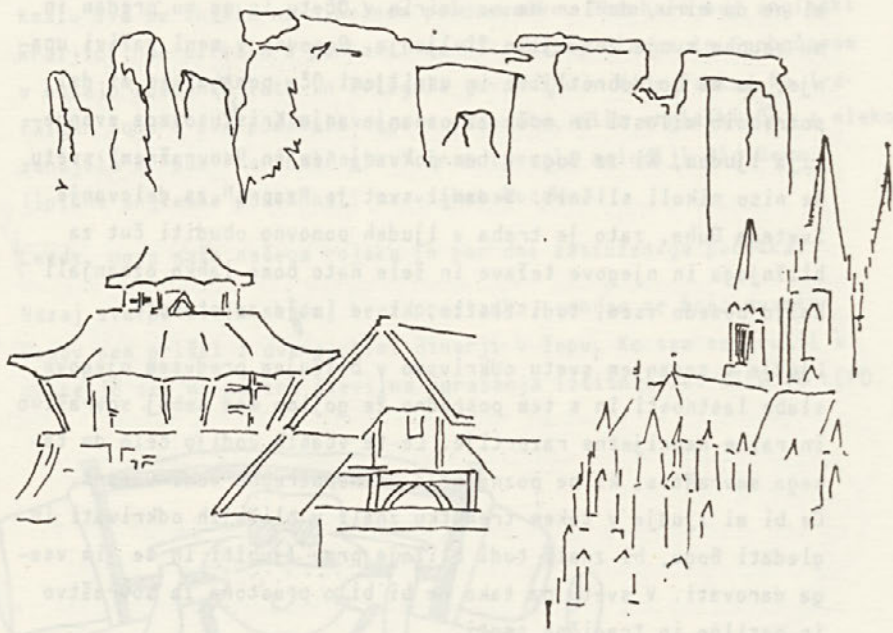
Spomnimo se, kako se je naš Odrešenik Jezus Kristus na križu daroval za nas vse. V to strašno smrt je šel, da bi nam izkazal svojo neizmerno ljubezen do nas.

Ljudje, ne pozabimo na križ, ki je naše edino znamenje v svetu in iz katerega sije Ljubezen. Bodimo znamenje drugim, da bodo drugi v nas videli Jezusa Kristusa. Ljubimo se med seboj, živimo v miru, ljubezni in spoštovanju. Pomagajmo si, da v življenju kdo ne omaga ali ne krene s svoje prave poti. V drugem

iščimo le Boga in Njegovo Ljubezen.

Želim in upam, da bom v svetu doživel, da se bomo ljudje med seboj ljubili in živeli v miru, pred vsem pa, da bomo vsi skupaj odkrili Boga in spoznali, da življenje brez Njega ni mogoče.

Andrej Vucica

NE MOREM, DA NE BI GOVORIL O TEM, KAR SEM
VIDEL IN SLIŠAL.

Vse skupaj se je začelo 31. 8. 1990 na stadionu v Šiški. Nekateri boste rekli: "Zopet nogometna tekma," in drugi: "Oh, atletsko prvenstvo " Vendar nobeden od teh ni uganil.

Obiskal nas je duhovnik-misijonar pater Emilien Tardif. Deluje kot misijonar Presvetega Srca v Dominikanski republiki. Njegova zgodba se začne leta 1973.

Na svoje področju je bil izredno vesten in prizadeven delavec. Gradil je semenišča, šole in kapele, vodil te in one tečaje skliceval takšne in drugačne konference, skratka vse, kar zmore en sam človek. In prav zaradi te svoje prizadevnosti je hudo zbolel za pljučno tuberkulozo. Ko so bili simptomi le-te potrjeni, je z letalom poletel v Kanado, svojo rojstno deželo, da bi se tam intenzivno zdavil. Specialisti so mu napovedali leto dni življenja v bolnišnici.

Ko se je že udobno namestil v svoji bolniški sobi, so ga nekega dne obiskali člani Karizmatične prenove ali Prenove v Duhu in izrazili željo, da bi zanj v veri molili s polaganjem rok. Sam ni verjel, da bi ga mogla ozdraviti le preprosta molitev, a prišleki so vstrajali v evangeljskih besedah: "Položili bodo roke na bolnike in ti bodo ozdravili". Kot duhovnik in misijonar je privolil v to molitev, čeprav se je poprej bolj norčeval iz takšnje molitve, kot jo odobral. Kasneje piše v svoji knjigi JEZUS ME JE POKLICAL ZA SVOJO PRIČO, da je med molitvijo poprosil, če lahko zaprejo vrata, saj je vse bolniško osebje "kukalo" v sobo. Vrata so resda zaprli, a Kristus je že vstopil. Med molitvijo je pater Tardif ozdravel in namesto hudih pljučnih ran, ki so bile posledica tuberkuloze, je rentgen pokazal samo še zaceljene brazgotine na obeh krilih pljuč. Zdravniki so še mesec dni ob raznih analizah in biopsiah iskali tuberkulozo, ki jim je ušla iz rok, a je nikakor niso mogli najti, Pater Tardif je zdrav zapustil bolnišnico.

Svoje predstojnike je zaprosil, da bi mu leto, ki je bilo sicer namenjeno zdravljenju, dali na voljo za preučevanje Prenove v Duhu

po ZDA in Kanadi. Tako je pater Emilien obiskal vse večje skupnosti po vsej deželi in sam pričeval o svojem ozdravljenju.

Med svojimi potovanji je prejel tudi "vidne" darove Svetega Duha, ki prihajajo na njegovih seminarjih še posebej do izraza, to sta dar molitve v jezikih, omenjen na binškoštni dan, ko so apostoli polni Svetega Duha molili, kakor jim je dajal Duh izgovarjati, in dar ozdravljanja, ki ga prav tako že omenja evangelij, posebno pa ga omenja Pavel v svojih pismih. Vse te in še druge karizme pa niso namenjene posamezniku, temveč, poudarjam, služijo širši skupnosti. Tako je tudi pater Tardif po milosti, ki jo je prejel, v službi skupnosti obiskal že nad petdeset držav na vseh petih celinah, med njimi letos tudi našo deželo (Med drugim naj povem tudi to, da je letošnjega oktobra z močjo Svetega Duha oznanjal Vstalega Kristusa na moskovskem Rdečem trgu).

Kljub številnim in zanimivim dogodkom na stadionu v Šiški bi vam rad predstavil le nekatere, ki so mi še sedaj živo v spominu in so bolj ali manj povezani z menoj.

Prvi dan sem se na vse načine naprezal, da bi kaj videl in česa ne izpustil, ko me je po rami potrepjal nek moški in ves rdeč v obraz začel hlipati, kako dvajset let ni mogel premakniti glave ne levo ne desno in da so njegove kosti kar "pokale", ko je glavo poskušal obračati. Ko je vse to v eni sapi in z izrazitimi gibi zaključil, je še sam presenečen nad seboj in tem, kar se je zgodilo, vstal in s solzami v očeh slavil Boga.

Obenem je na drugi strani potekal podoben prizor.

Dan pred pričetkom seminarja smo na stadion pripeljali invalidski voziček, ki naj bi bil na razpolago invalidom in sploh tistim, ki težje stojijo. In tako se je primerilo, da je ta večer sedel na njem starejši moški, ki so ga trle hude bolečine v rokah in nogah. Prišel je stopicaje, počasi in previdno, s palico v roki, odšel pa, vsaj po pripovedovanju okrog stoječih, kot pravi atlet. Med molitvijo za bolnike je namreč ozdravel.

Spominjam se tudi, kako sem se zadnji dan seminarja pošalil: "Gospod, dovolj bo ozdravljenih, drugače bomo stali tu vso noč in poslušali

njihova pričevanja ". A Gospod se ni oziral na mojo "prošnjo" in res, v veliko veselje štirinajsttisočglave množice, so invalidi in težko se premikajoči ljudje kar trumoma drli proti oltarju, da bi s pričevanjem potrdili svoje ozdravljenje . Neka gospa je čisto po domače, kar se da preprosto in izvirno pričevala približno takole: "Jaz sem tak' sedela na vozičku, ko mi po končani molitvi reče moja sosedka: Pa daj, vstani, poskusi, mogoče je tebe tudi! Jaz pa res vstanem, naredim korak, dva, se pripognem in občutek imam, kakor da sem stara dvajset let. Zdaj pa me vidite tu gor', kako poskončna sem," in nam s privzdignjenimi berglami kaže svoje povite, ne dolgo tega še klecave noge.

In da bi mene in moje najbližje Jezus še bolj prepričal o svoji resnični navzočnosti in odrešujoči moči, tudi ta dan ni pustil pri miru gospe, ki je sedela na že omenjenem invalidskem vozičku.

Ravno ko sem z vrha tribun napenjal oči in ušesa, da bi bolje videl in slišal pričevalce, se je žena, ki je to invalidkinjo spremljala, sijočega obraza s praznim vozičkom in z vzdignjenimi opornicami pomikala med navdušeno množico . Kaj mi je preostalo drugega kot to, da sem se vsedel na stol in zahvaljeval Vsemogočnega, ki je tako obilno blagoslovil ta voziček, da ni nobeden od obeh uporabnikov na njem obsedel, temveč vstal in pričal poln Gospodovega veselja .

Bilo je še različnih ozdravljenj, s katerimi bi lahko popisal vso to knjižico; ni pa mogoče opisati veselja in sreče ljudstva, zbranega ob vstalem Jezusu, ki se ozira na bedo svojega ljudstva in ki še danes uresničuje besede preroka Izaija:

"Tedaj spregledajo slepim oči
in gluhih se odpro ušesa
Tedaj bo hromec skakal kakor jelen
in jezik nemega bo vriskal "

Mirja Hrovšek

TIŠINA

Tišina.

Zakaj se je včasih tako bojim? Sliši se enostavno, pa vendar jo je tako težko doseči in se ji prepustiti.

Samo enkrat sem jo doživel v pravem pomenu besede. In kako bi jo opisal? Vsa okolica in dogajanje, kakor da ni več pomembno. Vse v tebi je osredotočeno na eno samo stvar: na molk in umiritev.

Tišine ne moreš izsiliti niti se vanjo prisiliti. Edino kar lahko storiš je, da se ji daš na razpolago. Tišina je ta, ki te mora doseči in ne ti tišino. Tišina je milost s katero se ne da barantati, tudi je ne moreš dati ali jo izpovedati. Tišino lahko le občutiš in blagor mu, kateri jo ohrani v svojem srcu. Sad tišine je mir in kogar doseže, se v njej resnično spočije.

Bog si je za svoje bivališče izbral tišino in ne hrup. To je spoznal že prerok Elija, ko je Bog šel mimo njega v tišini in Elija ga je prepoznal.

Bog se človeka lahko dotakne le v tišini, v tišini, ki je skladje, sozvočje božje in človeške prisotnosti.

Največji trenutki naše krščanske zgodovine so se dovršili v popolni tišini, kajti v tišini božja veličina. In umrl je v tišini, kajti Bog je vedel kdo je umrl, vesoljstvo je vedelo, narava je vedela. Tudi človek je vedel, toda kričal je, da bi pregnal tišino, ker tišina sili človeka v razmišljanje.

Človek si je sijajno pomagal zoper tišino. Iznašel je kino, disco, hrupne zabave, časopis. In zakaj? Ker se boji tišine, ki ga sili, da se ustavi.

In na koncu se sprašujem, zakaj je človek raje robot, kot pa svoboden in gospodar časa, in zakaj je vse bolj odvisen od slepila, ki mu danes pravimo potrošništvo in dirka za časom.

Morda zato, ker...

Benjamin Kuster

ROMANJE K MARIJI NA SVETIH VIŠARJAH

Svete Višarje, že zelo stara božjepotna točka, je letošnje poletje doživela posebno slovesnost. Na tej prekrasni alpski gori je bilo namreč srečanje romarjev iz treh sosednjih dežel.

Tudi v naši vasi smo se z župnikom odločili, da se te slovesnosti udeležimo. Veseli, kljub slabemu vremenu, ki nam je že v začetku ponagajalo, smo se v zgodnjih jutranjih urah z avtobusom odpravili na dolgo pot. Vsi še zaspani smo se popeljali skozi Vipavsko dolino. Šele na italijanski strani je v avtobusu zaživelo. Tu pa tam je kdo pohvalil Italijane, češ kako skrbni kmetje da so. Seveda tudi cest nismo mogli prehvaliti. Ko smo se počasi bližali cilju, nas je pot vodila med prečudovitimi gorami, katerih vrhovi so se na začudenje vseh bleščali v jutranjem soncu. Tudi sam sem bil navdušen nad strmimi gorami. Še bolj pa sem bil vesel, da nam je Bog dal lepo sončno vreme. Prečkali smo še nekaj skoraj suhih rečnih korit, ki so žejne čakale obilnih padavin, in že se je pred nami, sicer zakrita v meglo, prikazala gora, katere vrh je počaščen s tem, da nosi cerkvico Matere Božje. Vrata avtobusa so se odprla in oblil nas je svež, prijeten gorski zrak. Velika množica romarjev, zbranih z vseh koncev Slovenije Avstrije in Italije, je čakala na prevoz z gondolo. Nekateri, najpogumnejši, so se odpravili na vrh kar peš po strmi in nevarni poti.

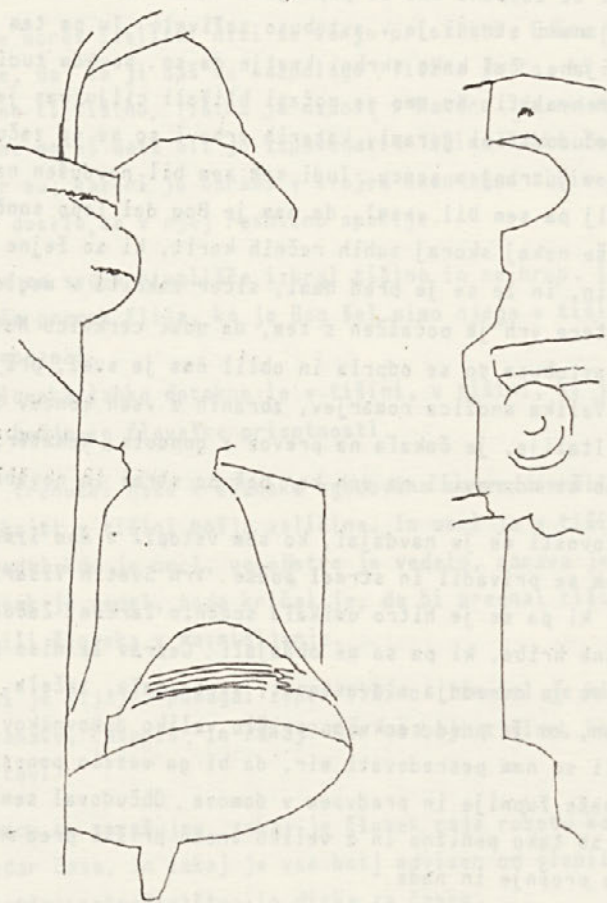
Občutek negotovosti me je navdajal, ko sem vstopil v eno izmed kabin. Toda kmalu sem se privadil in strmel podse. Vrh Svetih Višarij je bil odet v meglo, ki pa se je hitro umikala sončnim žarkom. Začuden sem strmel v krasne hribe, ki pa so me obdajali. Čeprav še niso prispeli vsi romarji, se je osrednja slovesnost, sveta maša, začela. Globoko sem bil ganjen, ko je pred cerkvico prišlo veliko duhovnikov in nekaj škofov. Hoteli so nam posredovati mir, da bi ga veselo ponesli z gore v dolino, v naše župnije in predvsem v domove. Občudoval sem vero romarjev, ki so tako ponižno in z veliko vnemo prišli pred Marijo položiti svoje prošnje in nade.

Tudi sam sem prišel iskat blagodejnega miru, katerega je blažena

Devica že tolikim radodarno naklonila iz tega visokega svetišča .

V popoldanskih urah smo se polni vtisov in prijetnih doživetij počasi vračali na svoje domove . Slednji je poln Marijinega blagoslova hotel deliti mir z domačimi .

Ferjančič

Bogomir Vata

ZDRAV DUH V ZDRAVEM TELESU

Globoko v Božji naravi, daleč od mestnega in tovarniškega hrupa, smo se zbrali k tednu duhovnosti. V senci Loških sten Mangarta in Jalovca leži dolina, ki jo je izdolbla reka Koritnica in vrsta drugih majhnih potočkov, ki že tisočletja oblikujejo naravo. V Logu pod Mangartom se k duhovnim vajam mladi zbiramo že vrsto let.

Teden, ki ga tam preživiš, je teden intenzivnega krščanskega življenja. Živimo v župnišču, kjer si sami kuhamo, pomivamo, in če je potrebno, tudi peremo. Premišljevanja, pogovore in kar spada zraven, pripravlja p. Žužek, ki vsako leto vodi duhovne vaje. Letos smo govorili o iskanju Boga po Ignacijevih stopinjah. Kraj je za teden poglobljenega krščanskega ževljenja zelo primeren. Sredi gora, kjer lahko občuduješ Božjo naravo, ne daleč od župnišča, je tudi bazen, ki ga vsako leto znova očistimo in uredimo. Iz gora se v dolino spuščajo številni slapovi, med katerimi je najvišji stodvanajst metrov visoki Veliki Drsnik. Voditelj nas čudovito vodi skozi naravo k Bogu. Dvakrat gremo v hribe za cel dan in tudi takrat iščemo stika z Bogom. Veliko časa prebijemo v naravi, kjer imamo tudi delo po skupinah ali samostojno premišljevanje. Če je le mogoče, imamo mašo zunaj, kjer še posebej občutiš Božje stvarstvo in Stvarnikovo bližino. Kjer pa so mladi, je tudi veselje in tako ni nič posebnega, če gremo ob večerih ven, si pripovedujemo dovtipe in se gremo razne igre. Ob slabem vremenu je vse to v hiši. Petja tudi ne manjka, saj se vedno najde kdo, ki prinese kitaro. Letos smo šli na Jerebico, kjer smo imeli krasen dan. Ko pa smo šli na Jalovac, nas je dohitela megla in smo morali opustiti svoj načrt in vedriti v zavetišču pod Špičko Bog nam je pokazal, da se vsakega cilja ne da zmeraj doseči.

Kot je Ignacij v samoti iskal in našel Boga, smo tudi mi veliko premišljevali v skritih kotičkih narave. Domov smo odšli polni življenjske energije in tudi za zdravo telo smo skrbeli, po reku: zdrav duh v zdravem telesu.

Albert Zaiar

ROMANJE K SVETEMU HIERONIMU

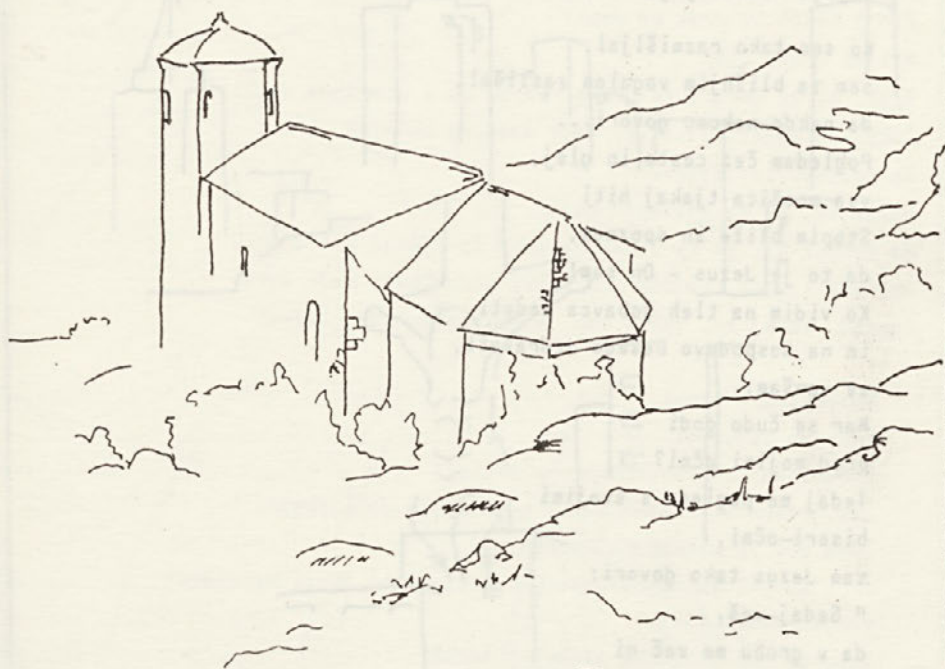
V nedeljo, 16. septembra, smo Jurij, Marko in jaz šli k blagoslovitvi cerkve svetega Hieronima na Nanosu. Najti smo si morali prevoz do Razdrtega, ker duhovniki niso imeli prostora. Štopali smo pri križišču, kjer zavije pot na Gradišče. Čakali smo približno pol ure, preden smo dobili prevoz. Medtem je Jurij na dolgo in široko razlagal svoje avtoštoparske izkušnje in malo ga je bilo strah, da se ne bomo udeležili blagoslova. Strah je bil nepotreben. Dobili smo prevoz do Razdrtega, od tam pa smo pot nadaljevali peš.

K svetemu Hieronimu smo hodili približno eno uro in deset minut. Med potjo smo imeli probleme s hlačami (pot je bila precej strma) in hvala Bogu, da smo na vrh prišli vsi živi in zdravi, bili smo le nekoliko utrujeni. Ob štirinajstih smo se že pojavili pred cerkvijo, kjer je bilo neverjetno veliko ljudi (več kot na Vipavski trgtvi).

Najprej smo si želeli ogledati cerkev, vendar pa je bila zaprta. Juriju je bilo žal, ker ni imela orgel (Jurij je imel namen, kandidirati za organista). Ker smo imeli še pol ure časa, smo si šli ogledovat okolico. Mimogrede smo srečali še Toneta (pravzaprav je Tone srečal nas) in smo se skupaj prerinili v cerkev, ki so jo prav takrat odklenili. Bili smo v ospredju cerkve in opazili znane obraze naših profesorjev. Jurij se je že veselil, ker je bil prepričan, da nam ne bo treba štopati nazaj grede. Medtem se je cerkev do kraja napolnila, da se niti dihati ni dalo. Vsi nestrpni smo pričakovali začetek maše. Minilo je pet, deset minut, pa nič. Običajna zamuda, sem si mislil. Preteklo je še petnajst minut, dokler nam ni eden od duhovnikov povedal, da še ni škofa. Prav takrat pa je prispel in ljudje smo ga sprejeli s ploskanjem. Čez pet minut se je začela maša. Na začetku je škof blagoslovil cerkev in zvonove, na koncu so bile še zahvale in rokovanje s škofom. Po maši se je pooblačilo in hiteli smo k parkirnemu prostoru. Kmalu se je ulil dež. Bili smo brez dežnikov in vetrovk,

Ker nismo našli nobenega od profesorjev, smo tekli po cesti navzdol. Jurija je pograbila sveta jeza, ker so se vsi razbežali ravno, ko nas je dež prijetno namakal. Marko se mu je hihital, jaz pa sem imel težave z brisanjem očal. (Jurij jih je v znamenje protesta držal v roki). Pa še nekaj je skrbelo Jurija, namreč kdo bo igral na harmonij pri večernicah, če njega ne bo. To ga je tako žrlo, da smo bili primorani štopati vsak avto, ki je šel mimo. Eden od romarjev pa se nas je vendarle usmilil in nas že skopane pripeljal do Vipave še pred večernicami.

Metok Mozetič

JAZ SEM Z VAMI DO KONCA DNI

Hodil sem po ulici,
misleč, da poznam Boga
Rekel sem si:

"On je usmiljen in vsemogočen,
a ga sploh ne skrbi,
kaj se tu doli z menoj godi
Njegova skrb je vojna in mir,
njegov strah kletev in prepir,
nečistost in napuh,
tako da sploh ne utegne slišati
mojega vsakdanjega "uh, uh"..."

Ko sem tako razmišljal,
sem za bližnjim vogalom zaslišal,
da nekdo komu govori...

Pogledam čez cesto in glej,
vsa množica tjakaj hiti
Stopim bliže in spoznam,
da to je Jezus - On sam!

Ko vidim na tleh gobavca sedeti
in na Gospodovo besedo ozdraveti,
se vprašam:

Mar se čudo godi
pred mojimi očmi?

Tedaj me pogleda s svojimi
biseri-očmi,

sam Jezus tako govori:

" Sedaj veš,

da v grobu me več ni

Vstal sem, se odpravil na pot,

da bi spet človeku v stiski
roko dal,

njegovo žalost in bolezen poiskal,
da hromi bo lahko poskakoval,
da nemi vpil bo in gluhi čul,
da slepi se zazrl v sončno bo nebo
in rekel:

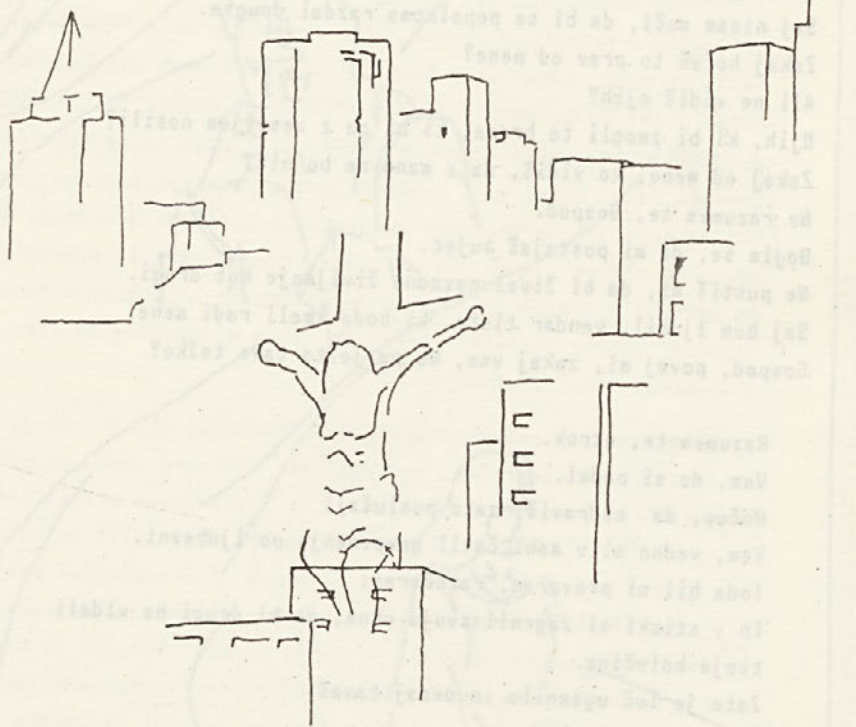
"Oh, kako je vse lepo... "

Ko mi je to poslednjo reč
vcepljal v srce,

me je še pogledal in dejal:

"Si me mar res poznal...?"

litija (krivice)

REKEL SI MI, NAJ LJUBIM

Rekel si mi, naj ljubim, Gospod.

Rekel si mi, naj se razdajam.

S pogledom, s stiskom roke, z besedo in nasmehom.

Vsem.

Poskusil sem, in glej, vrglo me je vznak.

Saj je bilo lepo imeti rad svoje prijatelje.

Ampak vse, Gospod!

Prav vse?

Saj jih Ti ljubiš, saj si Ti popolna ljubezen.

A zakaj tudi jaz?

Saj nimam moči, da bi se popolnoma razdal drugim.

Zakaj hočeš to prav od mene?

Ali ne vidiš njih?

Njih, ki bi zmogli to breme, ki bi ga z veseljem nosili?

Zakaj od mene, ko vidiš, da z mano ne bo nič?

Ne razumem te, Gospod.

Bojim se, da mi postajaš tujec.

Ne pustiš mi, da bi živel navadno življenje kot drugi.

Saj bom ljubil, vendar tiste, ki bodo imeli radi mene.

Gospod, povej mi, zakaj vse, ko pa je to tako težko?

Razumem te, otrok.

Vem, da si padel.

Hočem, da ozdraviš, zato poslušaj!

Vem, vedno si v sebi čutil hrepenenje po ljubezni.

Toda bil si prevaran, razočaran.

In v stiski si zagrnil svoja okna, da bi drugi ne videli tvoje bolečine.

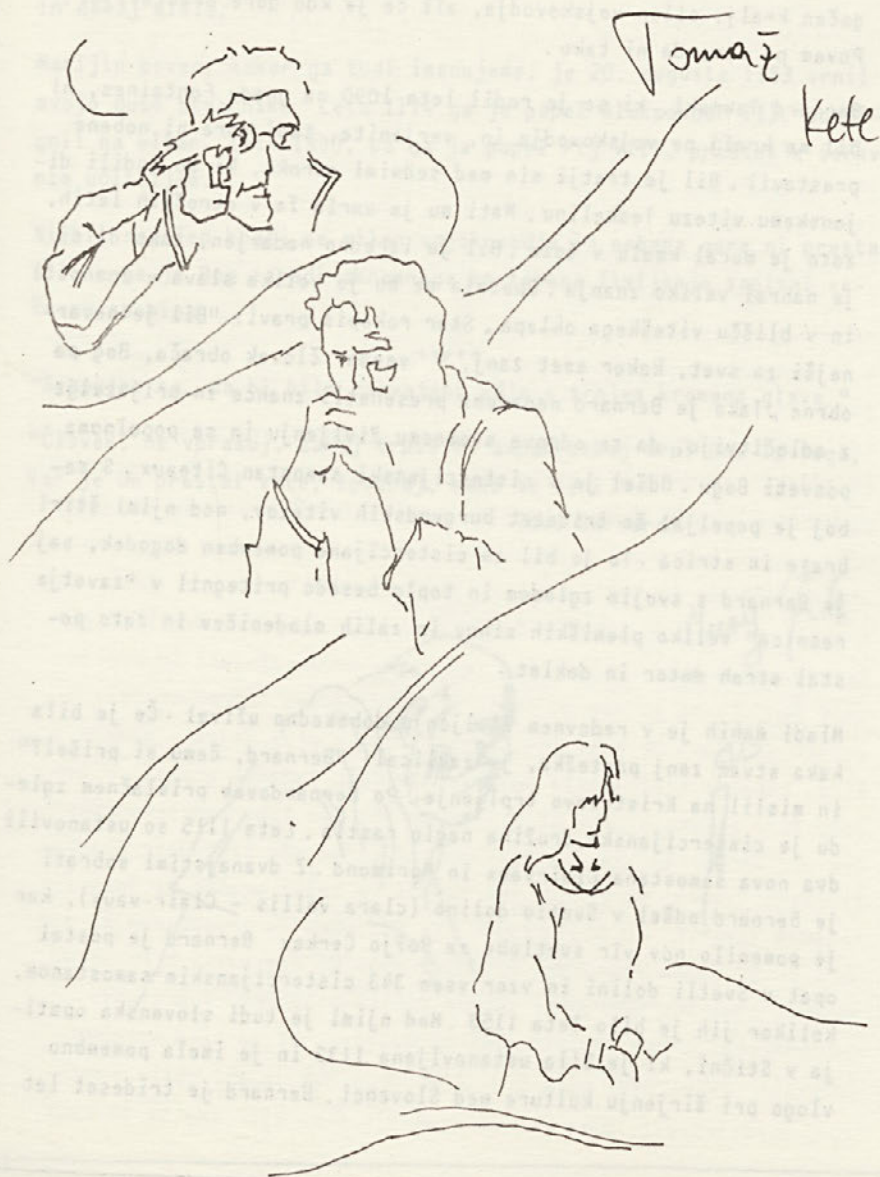
Zato je luč ugasnila in sedaj tavaš.

Zaupaj mi, otrok!

Zaupaj mi, ker te imam rad, ker ti želim pomagati.

Sprejmi mojo ljubezen.

Ne ohrani je le zase, ampak jo daj naprej.
 Vsak dan rasti v ljubezni.
 In tako boš lahko z mojo ljubeznijo ljubil vse.
 Zaupaj mi, ne bo ti žal.
 Kajti rad te imam, otrok moj!

OB 900LETNICI ROJSTVA SVETEGA BERNARDA

Redkokoga se spominjamo še 900 let po rojstvu . Navadno mislimo, da nekdo ostane v spominu tako dolgo, če je bil v življenju mogočen kralj, silen vojskovodja, ali če je kdo gore prestavljal . Povem pa vam, da ni tako .

Bernard Tawnski, ki se je rodil leta 1090 na gradu Fontaines, ni bil ne kralj ne vojskovodja in, verjemite, tudi gore ni nobene prestavil . Bil je tretji sin med sedmimi otroki, ki so rodili dijonskemu vitezu Teskelinu . Mati mu je umrla že v otroških letih, zato je moral kmalu v šolo . Bil je izredno nadarjen, tako da si je nabral veliko znanja . Obetala se mu je velika slava v znanosti in v blišču viteškega oklepa . Star rokopis pravi: "Bil je nevarnejši za svet, kakor svet zanj, " vendar človek obrača, Bog pa obrne . Tako je Bernard nenadoma presenetil znance in prijatelje z odločitvijo, da se odpove svetnemu življenju in se popolnoma posveti Bogu . Odšel je v cistercijanski samostan Citeaux, s seboj je popeljal še trideset burgundskih vitezov, med njimi štiri brate in strica . To je bil za cistercijane pomemben dogodek, saj je Bernard s svojim zgledom in toplo besedo pritegnil v "zavetje resnice" veliko plemiških sinov in zalih mladeničev in zato postal strah mater in deklet .

Mladi menih je v redovnem življenju dobesedno užival . Če je bila kaka stvar zanj pretežka, je zaklical: "Bernard, čemu si prišel?" in mislil na Kristusovo trpljenje . Po Bernardovem privlačnem zgledu je cistercijanska družina naglo rastla . Leta 1115 so ustanovili dva nova samostana Clairvaux in Morimond . Z dvanajstimi sobrati je Bernard odšel v Svetlo dolino (clara vallis - Clair-vaux), kar je pomenilo nov vir svetlobe za Božjo Cerkev . Bernard je postal opat v Svetli dolini in vzor vsem 343 cistercijanskim samostanom, kolikor jih je bilo leta 1153 . Med njimi je tudi slovenska opati-ja v Stični, ki je bila ustanovljena 1132 in je imela pomembno vlogo pri širjenju kulture med Slovenci . Bernard je trideset let

živel v skromni celici, katere skromnost je dopolnjevala še nizka streha, tako da je moral biti večino časa sklonjen. Svetna znanost in razum se Bernardu nista zdela najvišji človeški vrednoti, vendar ju ni preziral. Pisal je veliko. Med njegovimi deli je najbolj znana razlaga Visoke pesmi, nekaj del iz Bogoslužnega branja, pesem Salve Regina, molitev Spomni se, milostljiva Devica Marija, in nekaj misli:

Marijin pevec, kakor ga tudi imenujemo, je 20. avgusta 1153 vrnil svojo dušo stvarniku. Leta 1174 ga je papež Aleksander III. pozdignil na oltar, leta 1830, pa ga je papež Pij VIII. prištel k cerkvenim učiteljem.

Ni bil mogočen kralj ne silen vojskovodja in nobene gore ni prestavil, a ga je Bog zaradi skromnega in tihega življenja zapisal večnemu spominu.

+++++

"Sramujmo se, da bi bili razvajeni udje s trnjem kronane glave."

"Človek, ne vprašuj, zakaj trpiš ti ampak zakaj trpi On. Iz tega, kar je On prestal zate, spoznaj, kako te ceni."

(sv. Bernard)

Nurij Fike

NAZAJ V PLANINSKI RAJ

Kakor za vsakega dijaka so tudi zame počitnice minile prehitro. Vendar sem jih kljub temu znal izkoristiti. Moja priljubljena izletniška točka so že od nekdaj gore.

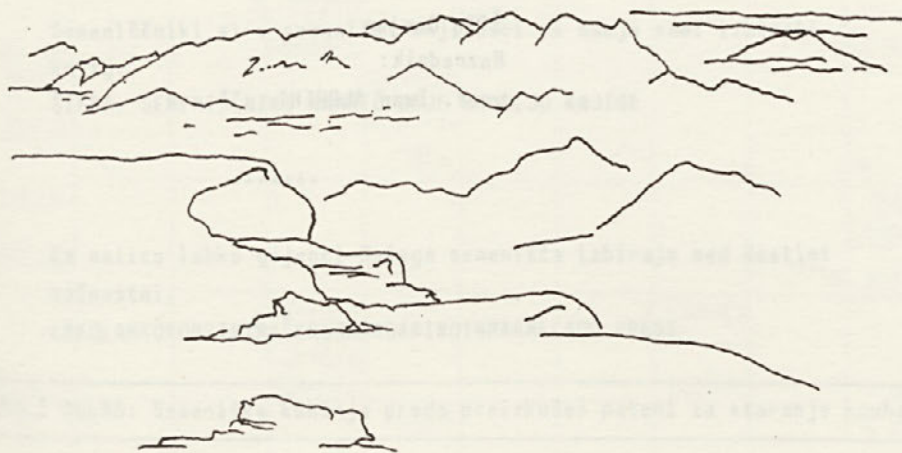
Proti koncu počitnic se mi je ponudila lepa priložnost Grosupelj-ski župnik me je povabil s seboj na Krn. Vabilu sem se takoj odzval in hitro pripravil vse potrebno. Ko smo končno sedli v avto, sem si mislil vse mogoče. Vendar sem bil po slabih dveh urah vožnje do slapa Savice tako prevzet nad lepoto okoliških gora, da sem si dejal: "To ne sme nikoli miniti." Že naslednji trenutek pa sem stal z oprtanim nahrbtnikom in se skupaj z ostalimi veselo zapodil v prve serpentine poti proti Komni. Med potjo sem stalno mislil na uboge ujetnike, ki so morali graditi to cesto, po kateri so v I svetovni vojni vozili vozovi. A bolj kot to je bilo zanimivo stalno povpraševanje majhnih otrok, ki so tudi bili v naši skupini, kdaj malica. Zato smo se pri dvajseti serpentin vstavili, malo pomalicali in si z višine ogledali Bohinjsko jezero. To prečudovito podobo smo nasili s seboj vse do doma na Komni, kjer smo se vstavili, da bi se ogreli s skodelico toplega čaja. Poleg tega smo se obilno najedli in požigosali svoje planinske izkaznice. Kmalu smo krenili na prej do kočice do Bogatinom, kjer smo spet dobili žige. Ker je sonce močno pripekalo, smo se še malo odžejali in nadljevali pot. Le-ta se nam je zdela strašno dolga, čeprav ni bilo večjih vzponov. Ob poti smo videli ostanke prve vojne - bodeče žice, kaverne italijanske vojščnice in celo ostanke granat. V tem času tudi planinski raj ni bil miren. Ko smo tako hodili približno dve uri smo prišli na vrh prelaza, od koder smo zagledali gladino Krnskega jezera. Pospošili smo korake in kmalu prišli do Doma pri Krnskih jezerih. Tu smo uredili vse potrebno za prenočevanje, saj je bilo že pozno popoldne. Po topli večerji smo odšli h Krnskemu jezeru, kjer smo nahranili majhne ribice-pisančke. V prelepem gorskem okolju smo zmolili večerno molitev, ki je bila posebno doživeta. Neposredni stik z Božjimi deli nam je dal obilo snovi za premišljevanje. Nato smo se vrnili v dom, kjer smo se še malo

poveselili in se pozno odpravili spat

Naslednje jutro smo vstali že ob šestih saj smo se hoteli povzpeti na vrh Krna. Po hladnem jutranjem zraku smo hiteli proti za nas neskončno oddaljeni gori. Vendar je ob prijetnem klepetu pot hitro minila. Kmalu smo zagledali kočo-zavetišče Gomišček. Vsi prezebli smo popili skodelico vročega čaja, se vpisali v knjigo obiskovalcev in odšli proti vrhu Krna. Stal sem na prvem dvotisočaku v življenju. Tu se nam je odprl tako krasen razgled, da bi kmalu pozabili na krst. Kršččen sem bil tudi sam, vendar na srečo ni bilo tako hudo, kot sem si bil predstavljal. Na ta račun je bilo tudi veliko smeha in tako smo se vsi veseli vračali proti Krnskemu jezeru. Po poti smo tekli in tako smo bili nazaj že po slabi uri. Pri Krnskem jezeru smo si ohladili noge in odšli v dom, kjer nas je že čakal topel zajtrk. Po zajtrku smo pospravili svoje stvari in ravno opoldne zapustili prelepo dolino. Vračali smo se po že znani poti, ki pa se je zaradi utrujenosti spet precej vlekla.

Ko sem se zvečer vrnil domov, sem sklenil, da bom še večkrat odšel v ta prelepi gorski kotic, katerega tudi pesnik Gregorčič ni mogel nikdar pozabiti. Zato vzklikajmo z njim: "Nazaj v planski raj!"

Tone Česen

SEMENIŠČNIKI 1990/91

I. RAZRED

BAŠELJ David
 KLEMENČIČ Rafko
 KOSOVEL Marko
 KRAŠNA Robert
 KRIŽAJ Primož
 MOZETIČ Iztok
 STEPAN Igor
 TOTTER Jaka

Razrednik:
 prof. Otmar ČRNILOGAR

II. RAZRED

BAČAR Albert
 FERJANČIČ Ivan
 FILE Jurij
 KETE Tomaž
 LEBAN Roman
 MIVŠEK Mitja
 VODOPIVEC Mitja

Razrednik:
 prof. s. Vesna JELEN

III. RAZRED

ČESEN Tone

Razrednik:
 prof. Branko MELINK

IV. RAZRED

KREČIČ Matej
 KUSTER Benjamin
 MAMIČ Tino
 VREČAR Andrej

ŠTIH Damjan
 Razrednik:
 prof. Ivan ALBREHT

KREŠEMO ISKRICE

V semenišču se zadnje čase šepeta o revoluciji.

ŠIFRA: NEKATERI PROFESORJI NOSIJO KAVBOJKE

+++++

Neki naš profesor redno prinaša k šolskim uram na kupe knjig.

ŠIFRA: ZBIRAMO PROSTOVOLJNE PRISPEVKE ZA TOVORNJAK

+++++

Kljub semeniškemu video recorderju in videoteki v Vipavi semeniščniki ne morejo gledati videa.

FIKSIDEJA PRESS

+++++

Neki naš profesor si je nekega sončnega popoldneva v luži na dvorišču vestno umival čevlje.

VSEMENIŠČUŠEVEDNONITOPLEVODE PRESS

+++++

Semeniščniki si v semeniški knjižnici ne smejo sami izbirati knjig.

ŠIFRA: SEMENIŠČNIKI NAMREČ BAJE KRADEJO KNJIGE

+++++

Za malico lahko gojenci Malega semenišča izbirajo med šestimi možnostmi.

KAKOLAHKOKOMBINIRAŠKRUHMARGARINOINMARMELADO PRESS

MALI OGLAS: Semeniška kuhinja proda preizkušen patent za staranje kruha.

SESTAVIL

MESEC

MRAZ

POVRKE

TINO A.

NOVEMBER

TRGATI

REDKOST

DEL
DUHOVNEŠKE
OBLEKE

PRIKVHA

GRADJ.
POKLIC

ALI(AN)

AVSTRJA

DIMITAR
IVANOV
(ČLOVEK
V VLADI)ZVOČNIK
REKA V
SLOVENJIVRSTA
UČENJA
SEID
MEMIČ

POLJTOK

VOKAL

POTOMEC

21. ČRKA

GREZIL

ANGL.
PRINCESA

MUHA

X-TOVALNA
OPLOV

KOROZIVEN

Z VOKALA

ŠAMPIONI

ADA
(LJUB)HITRO
(HLY)

NIJEJ

OVČICE

OŠEBNI
ZAMEK

EDVARD

EDINO

NIČLA

ZNAK
Z MAGE

TON

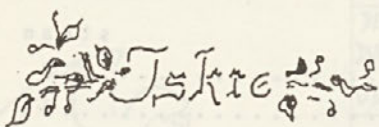
ČRN

IVO
RIBAR

PTIČ

KAZALO

	stran
Iskram na pot.....	2
Prihod v semenišče.....	3
Vedeževalka.....	4
Molitev za rešitev.....	5
Morje.....	6
Dnevnik otroka (C. Schaetzing).....	7
Počitnice- čas za ustvarjanje novih vezi..	9
Kam?.....	10
Bilo je lepo.....	11
Mir in ljubezen.....	13
Ne morem, da ne bi govoril o tem, kar sem videl in slišal.....	15
Tišina.....	18
Romanje na Sv. Višarje.....	19
Zdrav duh v zdravem telesu.....	21
Romanje k Sv. Hieronimu.....	23
Jaz sem z vami do konca dni.....	24
Rekel si mi naj ljubim.....	26
Ob 900letnici rojstva Sv. Bernarda.....	28
Nazaj v planinski raj.....	30
Seznam semeniščnikov 1990/91.....	32
Krešemo iskrice.....	33
Križanka.....	34
Kazalo.....	35

GLASILO VIPAVSKIH SEMENIŠČNIKOV

LETO XXIII, 1. ŠTEVILKA - ADVENT 1990

GLAVNI UREDNIK	Damjan Štih
TEHNIČNI UREDNIK	Tino A. Mamić
UREDNIŠKI ODBOR	Matej Krečič
	Benjamin Kuster
	Andrej Vrečar
	Tiskarski škrat
VINJETE	Benjamin Kuster
MENTOR	prof. Janez Zupet

Tisk: Bratina

Naklada: 400 izvodov

Vzdržuje se z prostovoljnimi prispevki.

Bog povrni!

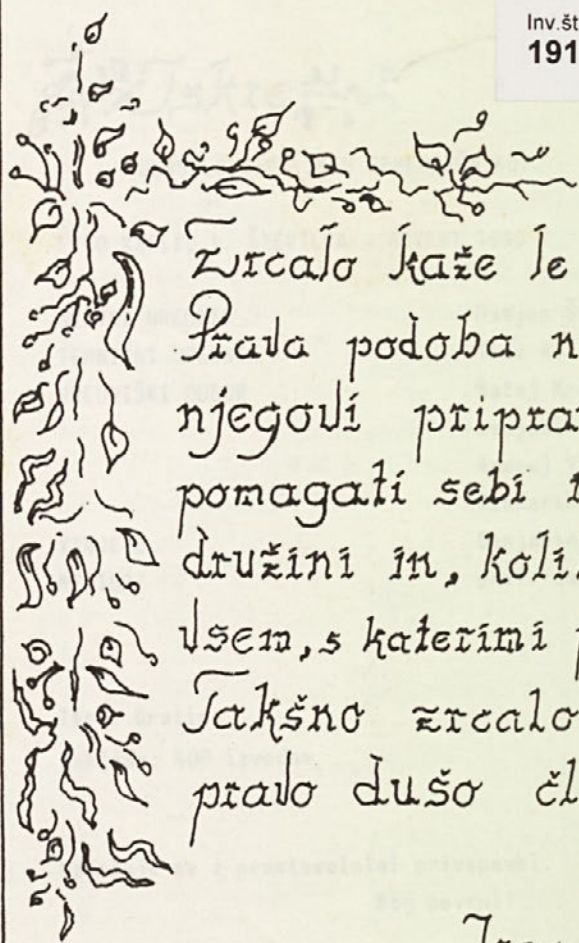
/NASLOV/ ISKRE

Slovensko malo semenišče

Grabrijanova 19

65271 Vipava

SKRE

Inv. št.
19114

Zrcalo kaže le kožo telesa.
Prava podoba nekoga je v
njegovi pripravljenosti
pomagati sebi in sloji
družini in, kolikor je mogoče,
vsem, s katerimi pride v stik.
Takšno zrcalo razkrije
pravo dušo človeka.

Isaac Bashevis
Singer

Semenišče Vipava

19114